

PAULO
COELHO

Az Ötödik Hegy

FORDÍTOTTA NAGY VIKTÓRIA

PAULO
COELHO

Az Ötödik Hegy

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Paulo Coelho: *O Monte Cinco*

Copyright © 1996 by Paulo Coelho

Minden jog fenntartva.
<http://paulocoelhoblog.com>

This edition was published by arrangements
with Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.,
Barcelona, Spain
www.santjordi-asociados.com

A Biblia-idézetek Károli Gáspár
fordításában szerepelnek.

Hungarian translation © Nagy Viktória, 2017

– Adj nekem szállást a házádban, mert az én házámban üldöznek engem – szólalt meg Illés.

– Milyen bünt követtél el? – kérdezte az özvegyasszony.

– Az Úr prófétája vagyok. Jézabel mindenkit megölet, aki nem hajlandó a föníciai isteneket imádni.

– Mennyi idős vagy?

– Huszonhárom éves – felelte Illés.

Az asszony szánakozva nézett a fiúra. A haja hosszú volt és piszkos, gyér szakállával mintha idősebbnek akart volna látszani a koránál. Hát hogy tudna egy ilyen nyomorult szembeszállni a világ leghatalmasabb hercegnőjével?

– Ha Jézabel ellensége vagy, akkor az én ellenségem is vagy. A szidóni hercegnőnek az volt a küldetése, hogy – miután feleségül megy a királyokhoz – megtérítse népeteket az igaz hitre. Így mondják, akik ismerik.

Rámutatott a völgyet szegélyező hegycsúcsok egyikére.

– Isteneink nemzedékek óta az Ötödik Hegyen laknak, és őrzik a békét országunkban. Izrael azonban háborúban és szenvedésben él. Hogy hihettek mégis az Egy Istenben? Várjátok csak meg, míg Jézabel befejezi, amit elkezdett, és meglátjátok, hogy a ti városaitokban is béke honol majd.

– Én már hallottam az Úr hangját – felelte Il-

lés. – Ti viszont még soha nem másztatok fel az Ötödik Hegyre, hogy megnézzétek, mi van ott valójában.

– Aki fölmege arra a hegyre, azt megöli az ég tüze. Az istenek nem szeretik az idegeneket.

Az asszony elhallgatott. Eszébe jutott, hogy előző éjjel erős fényről álmódott. A fényből így szólt egy hang: „Fogadd be az idegent, aki rád talál.”

– Adj nekem szállást, mert nincs hol aludnom – ismételte Illés.

– Mondtam már, hogy szegény vagyok. Nekem is alig jut, meg a fiamnak.

– Az Úr kérte, hogy fogadj be, mert Ő soha nem hagyja magára azt, akit szeret. Tedd meg, amire kérek. A szolgád leszek. Ács vagyok, jól bánok a cédrussal, és mindig találok majd magamnak tennivalót. Így az Úr az én kezem által tartja be az ígését: *sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színe.*

– Ha akarnék, se tudnék neked fizetni.

– Nem is kell. Az Úr majd gondoskodik rólam.

Az asszonyt felkavarta az éjszakai álma, és hiába tudta, hogy az idegen a szidóni hercegnő ellensége, végül engedett Illés kérésének.

Illést rögtön észrevették a szomszédok. Az özvegy-asszony szóbeszéd tárgya lett: befogad egy idegent a házába, nem tiszteli a férje emlékét, pedig az egy hős, aki azért halt meg, hogy új kereskedelmi útvonalakat találjon a népének.

Amikor az asszonynak is a fülébe jutott, hogy miket beszélnek róla, azzal mentegette magát, hogy az idegen csak egy izraeli próféta, aki kis híján éhen és szomjan halt. Erre aztán elterjedt a hír, hogy egy izraeli próféta rejtőzik a városban, aki Jézabel elől menekül. Egy csoport fölkereste hát a papot.

– Hozzátok élém azt az idegent – parancsolta a pap.

Így is lett. Délután Illést a pap elé vezették, aki a kormányzóval és a parancsnokkal együtt irányította Akbart.

– Mi járatban vagy itt? – kérdezte. – Hát nem tudod, hogy népünk ellensége vagy?

– Évekig kereskedtem Libanonnal, tisztelem népedet és néped szokásait. Azért vagyok itt, mert Izraelben üldöznek.

– Tudom, miért – mondta a pap. – Egy nő miatt kell menekülnöd, ugye?

– Ez a nő a legszebb teremtés, akit valaha láttam, bár csupán néhány percet töltöttem a jelenlétében. Ám a szíve kőből van, és zöld szeme mögött ádáz ellenség lakozik, aki el akarja pusztítani az országomat. Nem menekülök: csak várom a pillanatot, amikor visszatérhetek.

A pap elnevette magát.

– Arra ugyan várhatsz! Jobb, ha felkészülsz rá, hogy életed hátralévő részét Akbarban töltsd. Mi nem háborúzunk a népeddel, csak az igaz hitet akarjuk elterjeszteni – békés úton – az egész világon. Nem akarjuk elkövetni mindazt a bűnt, amit néped elkövetett, amikor letelepedett Kánaán földjén.

– A próféták kivégzését nevezed békés útnak?

– Ha levágjuk a szörnyeteg fejét, megszűnik létezni. Lehet, hogy néhányan meghalnak, de egyszer s mindenkorra elejét vehetjük a vallási háborúknak. És a kereskedőktől hallottam, hogy az egészet egy Illés nevű próféta kezdte, aki aztán elmenekült.

A pap most Illés szemébe nézett, úgy folytatta:

– Az a próféta nagyon hasonlított rád.

– Én vagyok – felelte Illés.

– Nagyszerű. Légy üdvözölve Akbar városában! Ha szükségünk lesz valamire, a te fejeddel fizetünk Jézabelnek – te vagy a legértékesebb fizetőeszközünk. De addig keress magadnak valami munkát, és gondoskodj magadról, mert itt nincs hely a próféták számára.

Illés már indulni akart, amikor a pap hozzátette:

– Úgy tűnik, egy szidóni fiatalasszony is erősebb, mint a ti Egy Istenetek. Oltárt emeltetett Baál tiszteletére, és a régi papjaitok most ott térdepelnek előtte.

– Minden úgy lesz, ahogy az Úr elrendelte – válaszolta a próféta. – Néha viszontagságos időket élünk, és nem tehetünk ellene semmit. De mindennek megvan az oka.

– Miféle oka?

– Erre a kérdésre soha nem tudjuk a választ a megpróbáltatások előtt vagy közben. Mindig csak akkor értjük meg, amikor túljutottunk a nehézségeken.

Mihelyst távozott, a pap magához rendelte azokat, akik reggel felkeresték.

– Ne is törődjeteK vele – mondta nekik. – A hagyomány szerint menedéket kell adnunk az idege-

neknek. És itt őrködhetünk fölötte, és figyelhetjük minden lépését. Az ellenség megismerésének és legyőzésének az a legegyszerűbb módja, ha közel kerülünk hozzá. Ha elérkezik a megfelelő pillanat, átadjuk Jézabelnek, és városunk busás jutalomban részesül. Addig kitaláljuk, miként pusztíthatjuk el az eszméit. Most még csak a testét pusztíthatnánk el.

Illés tehát hiába volt az Egy Isten híve, és hiába volt a hercegnő ellensége, a pap megparancsolta az embereknek, hogy tartsák tiszteletben a menedékkérés jogát. Mindenki ismerte az ősi hagyományt: ha egy város megtagadja a menedéket egy vándortól, lakóinak utódai hasonló megpróbáltatásokon mennek keresztül. És minthogy Akbar lakóinak fiai a kereskedőhajókon dolgoztak, senki nem merte megkockáztatni a törvény megszegését.

És egyébként is érdemes volt kivárni azt a napot, amikor a zsidó próféta fejéért cserébe bőséges arany üti a markukat.

Aznap este Illés az özvegyasszonnyal és fiával vacsorázott. Mivel az izraeli próféta most már értékes volt, aki a jövőben fontos fizetőeszközzé válhat, néhány kalmár egy egész hétre való élelmet küldött a családnak.

– Úgy látszik, Izrael Ura megtartja a szavát – mondta az özvegyasszony. – Amióta meghalt a férjem, egyszer sem volt ilyen bőséges az asztalom, mint ma.

Illés lassacskán beilleszkedett Sarepta életébe. Már ő is Akbarnak nevezte a várost, mint a többi lakója. Megismerte a kormányzót, a helyőrség parancsnokát, a papot és a messze földön híres üvegkészítő mestereket. Ha megkérdezték tőle, mi járatban van náluk, megmondta az igazat: Jézabel megparancsolta, hogy minden prófétát végezzenek ki Izraelben.

– Elárultad a hazádat, és Fönícia ellensége vagy – mondták erre. – De mi kereskedők vagyunk, és tudjuk, hogy minél veszélyesebb egy ember, annál többet ér a feje.

És így teltek a hónapok.